

Combat

SETMANARI NACIONALISTA

Any 1.er Núm. 3

Girona, 9 de novembre de 1932

Preu 15 cts.

La qüestió de la venda de col·locacions municipals Per què no han d'ésser processats vinticinco regidors de l'ajuntament de Barcelona

La nostra posició,

Sí: nosaltres també en volem parlar de la qüestió de la venda de col·locacions. I, què té de particular que ho fem, quan tota la premsa partidista de Catalunya n'ha parlat llargament?

COMBAT és, però, un setmanari nacionalista, absolutament independent; és per això que nosaltres no podem tractar aquest afer sota cap punt de mira partidista, que és de la manera que l'han enfocat fins ara tots els periòdics que n'han parlat. COMBAT no pot ni vol satisfer rancúnies miserables, ni petites venjances personals. Molt menys, encara, hem de convertir-lo en arma de combat electoral, allunyats com estem de tota disciplina partidista. Cerquem, només, el triomf de la Justícia, el coneixement de la Veritat; i aquesta diguem-ho sense immodèstia, creiem haver-la trobada.

El regnat de la insídia i del mal pensar

D'ença de fa una temporada tot-hom mal pensa dels nostres regidors; les insídies augmenten cada dia. Que si a l'Ajuntament no hi ha un pam de net; que es fan nomenaments de nous empleats a centenars, prescindint dels mèrits i tenint només en compte les recomanacions i les influències i les pessetes; que tal regidor fou elegit pobre i ara és ric; que tal altre s'està fent una caseta; que un altre té comptes corrents a les Banques estrangeres i ara fa un any els tenia a les cases de préstec.....

I tot d'un plegat, la bomba: ha estat descoberta una agència de col·locacions, que cobrava diners per col·locar gent a l'Ajuntament; i hom comprava que alguns dels que havien passat per l'Agència havien obtingut de bo de bo un empleu municipal; i hom parla de Bancs, de fiances, i de regidors que necessiten setmanes senceres per anar de Tarragona a Barcelona (en aquest temps en que hom passa l'Atlàntic en menys de dos dies); i la gent s'ho creu tot, s'indigna i pensa que el processament de la majoria dels regidors és qüestió d'hores.

Passen, però, els dies, no venen

els procesaments sensacionals que hom esperava, i la gent es sent defraudada, i surt a la palestra una paraula que ho explica tot *impunisme*. El Batlle és impunista, l'Ajuntament és impunista, l'Esquerra és impunista, els radicals són impunistes, l'Anguera és impunista, i en Macià, i el jutge senyor Higuera, i el fiscal Carballo, tots són impunistes. I quan hom ha pronunciat la paraula màgica, ja resta satisfet, perquè sap que el tenebrós afer ja no ens produirà més emocions.

Al servei de la Veritat i de la Justícia

Nosaltres no ens hem deixat endur per la paraula de moda; creiem que, si hi ha culpables, han d'ésser condemnats; i si no n'hi ha, cal que la gent se'n convenci i no que continuï creient que hi ha culpables, però que l'impunisme els ampara.

Per contribuir a posar les coses al seu lloc, hem consultat cinc eminents juristes i els hem demanat que, en vista d'allò que ha succeït i que els diaris han explicat minuciosament, volguessin formular un dictamen en el qual diguessin si, segons llur criteri, hi ha algun motiu per dubtar de l'honoradesa dels regidors que integren la majoria:

Aceptat l'encàrrec, aquells eminents juristes ens han fet a mans el fruit de llurs estudis, si bé no en forma de dictamen, sinó emprant la forma d'un «auto» judicial. I, com podran veure els nostres lectors, l'opinió dels consultats és completament favorable als regidors.

No s'hi val a dubtar dels consellers municipals

Llegeixin, si no, aquest document:

«AUTO. Barcelona..... de Novembre de mil novecientos treinta y dos.

RESULTANDO de lo actuado que en la sesión consistorial del Ayuntamiento de Barcelona del día veintitres de septiembre próximo pasado fueron presentados, discutidos y aprobados finalmente unos dictámenes estructurando la plantilla de funcionarios del Negociado de Personal, Estadística y Archivo, y reorganizando la

Benificencia, que se llamó Asistencia Municipal, en virtud de los cuales fueron nombrados numerosos empleados.

RESULTANDO que se opusieron a la aprobación de tales nombramientos, alegando que los dictámenes no venían presentados en forma reglamentaria, que tenían el vicio de nulidad, que contradecían acuerdo anterior del Ayuntamiento referente a amortización de personal a más de otras razones, los concejales señores Sagarra, Llopard, Pellicena, y Alomar.

RESULTANDO que defendieron la urgencia de los dictámenes y el fondo de los mismos los concejales señores Ullé, Casanovas, Armengol del Llano, Giralt, Vinyals, Pla.

RESULTANDO que, sin atender las atinadas razones de la oposición, la mayoría, con la fuerza de sus votos, aprobó la urgencia de discusión de dichos dictámenes, aplicó la guillotina a dicha discusión y, finalmente, en votación nominal, aprobó los propios dictámenes, VOTANDO A FAVOR DEL PRIMERO DE DICHS DICTÁMENES, QUE DABAN ENTRADA A NUEVO PERSONAL, los concejales señores Armengol, Bertrán, Casanellas, Comas, Domenech, Duran, Giralt, Griso, Heredia, Huguet, Jove, Pla, Puig, Monne, Samblancat, Salvat, Sanchez, Santamaria, Ullé, Vachier, Vellilla, Vilalta, Ventós, Vinyals i el Presidente; y que votaron a favor del otro dictamen los concejales antes nombrados, con exclusión del señor Ventós, y añadiéndose el señor Casanovas.

RESULTANDO que algunos de los empleados nombrados en dicha sesión municipal hubieron de satisfacer cantidades para obtener su nombramiento, hallándose en este caso los ya procesados en esta causa Luis Carrasquer Pirla, Sixto Palacios Brinquis, José Cardenas Morés y Alberto Abella Costa.

RESULTANDO que tales individuos no habrían podido obtener los empleos si no se hubieran producido

aquellas votaciones—referidas en el tercer resultando.

RESULTANDO que se ha comprobado la existencia de diversas agencias que ofrecían empleos en el Municipio mediante pago de cantidades que variaban según la importancia del empleo que se trataba de obtener.

RESULTANDO que tales agencias no habrían podido funcionar con la amplitud con que lo hacían, si los nombramientos de personal se hubiesen sujetado a las normas estrictas del Reglamento y a las necesidades efectivas del servicio, y que la aprobación de dictámenes que facilitaban el ingreso extrareglamentario de numerosos empleados nuevos, facilitaba y estimulaba todas las concupiscencias.

RESULTANDO que para la provisión de cargos municipales se ha seguido el procedimiento de recomendación por los señores concejales, en lugar del procedimiento lógico de la oposición y del concurso.

CONSIDERANDO que el procedimiento de las colocaciones por recomendación, nunca práctico ni recomendable, puede practicarlo libremente un particular, que a nadie sinó a sí mismo puede perjudicar con ello, pero es inadmisibles en una Corporación Municipal, por cuanto los concejales administran la propiedad del común y, por tanto, han de procurar la máxima garantía de acierto en sus resoluciones; y tratándose del nombramiento de personal, la máxima garantía es la oposición, el concurso, el examen, pero nunca la recomendación ni la influencia.

CONSIDERANDO que los hechos relatados pueden ser constitutivos de los delitos de prevaricación, nombramiento ilegal y cohecho, previstos y penados en los artículos 369, 393, 396 y siguientes del vigente Código Penal.

CONSIDERANDO que desde el momento que del sumario aparecen indicios racionales de criminalidad contra determinada persona, procede declararla procesada a tenor de lo que

REMARKUES Davant les eleccions

dispone el artículo 384 de la Ley de Enjuiciamiento Criminal.

CONSIDERANDO que, de los hechos relacionados en los precedentes resultandos NO SE DESPRENDE INDICIO ALGUNO DE RESPONSABILIDAD contra los concejales que votaron el ingreso de los nuevos empleados, entre ellos los que habían pagado dinero por su credencial, en la sesión del día veintitres de septiembre último.

El Sr. D. Juez de por ante mí el Secretario, DIJO:

No ha lugar al procesamiento de los concejales señores Aguale, Armengol, Bertran, Casanellas, Casanovas, Comas, Domenech, Durán, Giralt, Griso, Heredia, Huguet, Jové, Pla, Puig-Monné, Samblancat, Salvat, Sánchez, Santamaría, Ullé, Váchier, Velilla, Ventós, Vilalta, y Vinyals.

COMENTARI FINAL

Hem llegit aquest lluminós dictamen-auto, i hem restat convençuts. Certament que, a mesura que anàvem llegint els *resultandos*, relació de fets que ja coneixíem per haver-los esbombat la premsa diària, i quan hem encetat els primers Considerandos, se'ns ha posat la pell de gallina, perquè preveïem el nostre estimat Ajuntament partit pel mig; l'últim *Considerando*, però, ens ha demostrat com anàvem errats i ens ha tornat la serenitat que havíem perdut per un moment. Ara, estem ben tranquils: els nostres regidors de la majoria no solament són honorats, cosa que sempre havíem cregut, sinó que del succeït amb la venda de col·locacions no en surten ni tan sols els més lleus indicis de responsabilitat, cosa aquesta, que sempre havíem temut una mica.

Suposem que els nostres lectors agrairan el nostre esforç per aclarir un afer que semblava tan tórbol i que també ens ho agrairan l'Ajuntament i la Justícia: ara, després de la publicació de l'opinió dels juristes, no s'hi valdrà a tornar a les reticències i als mals pensaments.

Ara, més aviat, caldria que tots plagats organitzéssim un gran homenatge a la majoria consistorial, un gran ball amb repartiment de premis als regidors per ésser tan bons minyons, i com a final de la festa, tots plegats, tot Barcelona, hauria d'adreçar-se al digne Sr. Jutge instructor i demanar-li que per l'amor de Déu no s'hi capfiqui més ni perdi més temps en una qüestió que l'opinió ja ha fet definitivament.

Aclariment

Contra el que dèiem en el nostre número anterior, no s'ha confirmat la baixa del Sr. Casabó, de la Lliga Regionalista.

El globus de la Lliga no ha pogut, per ara, descarregar-se de pes.

Altes a l'Esquerra

Un dels que darrerament ha ingressat a l'Esquerra Republicana de Catalunya, és el Sr. Suriñach i Senties, escriptor i home de negocis.

No manca qui creu que, ingressant a l'Esquerra haurà fet un bon negoci.

Camvi de nom obligat

El Sr. Suriñach Senties, home que sempre s'havia presentat com a fervorós cristià ha de canviar el nom de la casa, que, deurà dir-se «Casal del senyor Francesc.»

El secret del Sr. Suriñach

Els que el coneixem de temps (o ens creïem conèixer-lo) restarem astorats eu assabentar-nos de l'ingrés del Sr. Suriñach a l'Esquerra, els principis i l'actuació de la qual són completament contraris als ideals que sempre havia demostrat tenir el nou adept.

Algú, però, ha descobert el secret impuls que ha motivat el canvi.

El Sr. Suriñach, d'esperit franciscà, amic dels infants i dels humils, s'ha enternit davant d'aquest nou apòstol que és el President de l'Esquerra i de la Generalitat, i s'ha convençut que fins ara havia badat.

Com radiantre diria, he pogut creure mai en l'esperit de caritat del Pobriçó d'Assis, d'un Sant de l'Església, si, com diu l'avi, l'amor als humils només pot trobar-se a l'Esquerra?

Activitats de l'Esquerra

L'Esquerra Republicana de Catalunya, que aquests darrers dies estava ja convençuda de la seva desfeta a Barcelona-Ciutat i en altres circumscripcions, sembla que ha posat un petit parèntesis a la seva campanya de propaganda electotal, per dedicar-se intensament a la tasca d'obtenir..., l'obertura dels centres monàrquics que estaven clausurats.

I tothom coincideix que és la primera vegada que l'Esquerra ha sabut el que es feia.

El nom d'una candidatura

Tothom està convençut que la candidatura de les «derechas» no obtindrà cap lloc al Parlament de Catalunya.

Tothom; però, està segur que la presentació d'aqueixa candidatura contribuirà eficaçment el triomf de les candidatures d'esquerra.

Per això la candidatura de «derechas» ha estat anomenada per algú «candidatura de coalició catòlico-monàrquica de izquierdas.»

Un aniversari

Aquests dies ha fet un any que va publicar-se el primer manifest i declaració de principis del partit d'Unió Democràtica de Catalunya.

Ha remarcat que, en tot l'any, i contrastant amb la relativa activitat proselitista desenrotllada a les comarques, el novell partit no ha cregut del cas fer cap campanya a la ciutat de Barcelona.

Qui s'adhereix aquí

Algú mal intencionat s'entrepé a fer córrer que Unió Democràtica de Catalunya ingressarà en bloc a la Lliga Regionalista.

Podem assegurar que aquest infundí no té cap fonament.

Potser estan mellor orientats els que asseguruen que la Lliga Regionalista ingressarà en bloc a la Unió Democràtica de Catalunya.

Una pregunta sense malícia

Es cert que el senyor Puig i Cadafalc quan hi ha perill que vagin mal dades, té molta afició a fer viatges, encara que li calgui abandonar llocs d'honor i de responsabilitat?

Qui ho entén?

En el mateix article l'esmentat senyor parlant de la futura tasca del Parlament de Catalunya, deia que no hi podia haver discrepàncies de partit respecte a elles, puix aquella labor és ben reduïda si considerem els límits que l'hi imposa l'Estatut i la Constitució espanyola.

Ves per on també havem de donar la raó al Sr. Capdevila. Ara el que'ns agrada saber és el perquè els líders d'Acció Catalana llançaren les campanes al vol quan la seva aprovació i prengueren la part principalíssima que tothom sap en la moxiganga celebrada arran de la visita del senyor Azaña.

La candidatura de «Derechas monàrquicas» per Barcelona - Ciutat

Ens ha costat molt d'esbrinar-la; finalment, però, ens ha estat possible d'obtenir la llista dels dinou personatges que, patrocinats per «las Derechas monàrquicas» guanyaran les majories a la ciutat de Barcelona.

Possiblement serem desmentits; possiblement sortiran altres candidatures exhibint (o dissimulant) la mateixa etiqueta; no en facin cas; la veritable candidatura de «las derechas» és aquesta:

D. ANTONIO CUYAS LAGRIFA
Ex-Consejero de la Banca
Magín Valls

D. ENRIQUE DE SARRIERA
LOSADA
Primogénito del ex-Marqués
de Barbará

D. PEDRO VIVES
Amigo del Dr. Montagut
DR. MONTAGUT

Amigo de D. Pedro Vives
EX-BARON DE MALDA
EX-BARON DE VIVER
EX-BARON DE PURROY
EX-MARQUES DE ALCUDIA

D. DAMIAN MATEU
ex-Marqués de Campins

D. ALFONSO SALA BADRINAS
ex-Duque de Egara
EX-CONDE DE MONTSENY

D. JOSE DEL RIO
ex-Marqués de Casa Pinzón
GENERAL P. FARRAZ

D. MANUEL CASALS TORRES
ex-Concejal de R. O.

D. ALVARO CAMIN DE ANGULO
ex-Asambleista

D. JOAQUIN DUALDE GOMEZ
ex-Decano del Colegio de Abogados
nombrado de R. O.

D. JOSE DE PERAY MARCH
Caballero del Santo Sepulcro
D. JUAN PICH Y PON
ex-Aspirante a senador por nombramiento de S. M.

Com poden veure els nostres llegidors, manca un nom en aquesta candidatura. Sembla que l'oblit és intencionat; que «las derechas» rocomanaran que hom vot i, completant la candidatura, el Sr. Francesc Macià i Llusà.

Diu que diuen: si és ex-coronel i ex-separatista, qui ens diu que pugni arribar a ésser, algun dia, ex-republicà?

Panellets

Coques

Pastisseria

La Montserratina

Comptal, 15

BARCELONA

Servei a domicili

En defensa dels estudiants

Sovint la ignorància fa pronunciar pels llavis proveïts d'una més o menys remarcable dosi d'eloqüència mitinesca, les paraules més buides de contingut i els conceptes més incoherents i gratuïts. Aquesta mena de disbauxa ha estat la plaga que hem hagut de suportar d'un quant temps ençà i no dubtem que malgrat els bons propòsits d'algú haurem de continuar suportant per un temps més menys o llarg.

La ignorància, però, no tan sols ha fet possible els mots desproveïts de contingut i els conceptes incoherents de l'oratória mitinesca, sinó que també ha donat lloc a què s'omplissin quartilles i més quartilles sense que hom sabés ben bé el fi perseguit per l'autor de les ratlles i perfils dibuixats damunt d'elles. El propòsit d'arribar a una fita acceptable deuria ésser ben palès, però amb el propòsit no n'hi ha pas prou. Manca quelcom més. La ignorància, per tant, ha motivat que el dubte vingués a flor de llavi de la gent, i aquesta gent no ha sabut on girar l'esguard ni escollir el camí més adient per menar les passes vers una claredat absoluta.

A casa nostra s'escriu força. Alguns diuen que no pas molt. Nosaltres asseguraríem que hom sent i algú sofreix l'epidèmia de l'escriure. Cal escriure, diu algú, per tal de veure si s'aconsegueix arribar al cim dels nostres propòsits. Qui sap si responen a aquesta consigna hi ha sectors les individualitats dels quals no s'hi pensen molt a omplir cada dia pàgines senceres dels nostres diaris, tot i posseir gairebé tots ells un format considerable. D'altres—els temperaments escollits—, s'estimen més atendre diàriament una petita secció del diari, no poques vegades creada degut al prestigi de la seva ploma, i en aquesta secció ells van desgranant el fèl del seu pensament per mitjà d'una prosa fluida i un estil envejable.

Però com sigui que vivim el temps de la velocitat i del no pensar-s'hi massa en fer les coses, ben sovint no n'hi ha prou amb una prosa fluida per tal d'evitar l'equívoc, i aquest es manifesta per mor de la velocitat que cal emprar en tots els actes de la nostra vida.

Nosaltres volem creure que aquesta precipitació en fer les coses ha motivat que un senyor que té fama de voler semblar-se a Voltaire hagi escrit des de la seva secció habitual d'un dels diaris de Barcelona, conceptes mancats de tota veritat i alhora hagi adreçat blasmes a tort i a dret als estudiants perquè s'agiten sota un pretext força més decorós del que pugui semblar al senyor al·ludit. Ha parlat de vacances quan no hi havia res de tot això. Heus aquí l'error, conseqüència lògica de la pressa o de la mala fe que cal posar en joc per tal de justificar unes pessetes cada mes. Ha parlat també de trinxeraires. És venut per aquest senyor és de trinxeraires moure's al voltant d'un ideal noble, l'ideal de veure reconeguda i respectada la personalitat dels estudiants de casa nostra davant l'atropellament comès per la força pública.

Qui és l'estult? De qui és l'ètica? Serà ben segur dels amics de Voltaire i dels cronistes oficials. L'estudiant? Un trinxeraire! gosa deixar entendre el tal senyor.

Però ben mirat els mots s'identifiquen plenament en la persona d'aquell qui els pronuncia.

J. del P.

REMARQUES

(Continuació de la pàgina 2.ª)

Afinitats

Els de la Dreta Lliberal Republicana també eren dels que s'esgarmellaven cridant «Viva Espanya!» Darrerament com que els seus cinc socis i mig volien figurar quelcom en política, decidiren ingressar en una organització política més forta. L'escollida fou naturalment, la Lliga Regionalista. Ara, ben juntets, podran cridar «Viva Espanya» fins a morir.

Es allò que diuen: «Déu els crià i ells s'ajuntaren.»

Dirigiu tota la correspondència a l'Administració: Provença, 362, 6.ª 2.ª-Barcelona

Catalunya i Església són dues coses en el passat de nostra terra que és impossible destriar-les; són dos ingredients que lligaren bé fins a formar la pàtria; i si algú volgués renegar de l'Església, no dubti que al mateix temps hauria de renegar de la pàtria.

Ens trobem amb una Catalunya espiritualista i cristiana; matar-li l'esperit és matar-la a ella mateixa; reforçar són esperit és augmentar sa potència, fer sa acció més viva i fecunda. A Catalunya la va fer Déu, no l'han feta els homes; els homes sols poden desfer-la; si l'esperit de la pàtria viu, tindrem pàtria; si mor, morirà ella mateixa.

Dr. Torras i Bages.

Notícies curtes

L'ex-comte de Güell parla el català correctament.

* * *

El Senyor Agell és un home indicadíssim per representar la Catalunya cristiana.

* * *

En Nicolau d'Oliver és molt lliberal.

* * *

El Sr. Martí Esteve ha fet el sacrifici de fer de candidat.

* * *

En Macià està molt agraït per la propaganda dels monàrquics.

La llengua catalana i el col·legi d'Advocats de Barcelona

La proposició que l'altra setmana vàrem publicar i que serà presentada al Col·legi d'Advocats, propugnand per l'ús de la nostra llengua en les actuacions judicials, ha estat signada, entre altres, pels advocats senyors Lluís Adroher, Pere Basil, Miquel Carbonell, Manuel Carrasco i Formi-

Si ésser pàtria, si ésser nació era tenir una llengua, una concepció jurídica, un sentit de l'art propis, si era tenir esperit, caràcter, pensament nacionals, l'existència de nació o de la pàtria era un fet natural com l'existència d'un home, independent dels drets que li fossin de fet reconeguts. L'esclau romà era home, encara que per les lleis del seu temps fos una cosa en mans d'un altre home, del home oficial que les lleis reconeixien. La nació era nació, encara que les lleis la tinguessin subjecta, com l'esclau romà a una altra nació, a la nació oficial, la nació privilegiada. L'home era home, encara que per la llei no ho fos, la nació és nació encara que per llei no ho sia.

E. Prat de la Riba.

"COMBAT"

publicarà en el número vinent un interessantíssim estudi del panorama electoral barceloní.

No deixeu de llegir-lo.

Ja sou de l'Associació Protectora de l'Ensenyança Catalana?

«Editorial Gironina» S. A.

Els Fabricants

TRAFALGAR, 5

BARCELONA

3.000 talles de llana
a 1'80 ptes.

2.000 talles d'abric,
a 6'90 ptes.

Deseu-vos, senyor Macià!

Cal parlar clar.

Sí, cal que d'una vegada parlem clar, i diguem la veritat neta i crua, sense contemplacions, sense atenuacions de cap mena, i ens encarem amb la realitat i enderroquem els falsos prestigis i bandegem aquells polítics que, quan portats per la popularitat que els havien guanyat la propaganda d'uns ideals, arriben al cim de la glòria i de les honors, traeixen i abandonen aquells ideals que abans havien defensat, traeixen i abandonen aquell poble que només els interessà com escambell, i malden només per sostenir-se en uns llocs còmodes i ben retribuïts.

Parlem del senyor Macià.

I si hem de blasmar dels polítics que saben prescindir, quan ho creuen convenient, de llurs ideals, hem de començar forçosament pel president de l'Esquerra Republicana de Catalunya, encara President de la Generalitat, senyor Francesc Macià.

I constí que ens dol haver-ho de fer. Nosaltres voldríem que el President de la Generalitat visqués rodejat del màxim prestigi, que tothom servés el major respecte el més gran acatament envers la més alta representació de Catalunya.

Però, perquè això fos possible, caldria que qui té aquesta representació fos el primer en adonar-se d'aqueixa seva especial significació i la respectés. I el senyor Macià no ho ha fet i no ho fa: president de la Generalitat, no ha volgut separar-se del seu partit, n'ha retingut la presidència i, massa sovint, ha posat la presidència de la Generalitat al servei de la presidència de l'Esquerra,

I si ell no ha sabut distingir, tampoc no podem fer-ho nosaltres; si ell no ha sabut situar-se per damunt de les divisions dels partits, tampoc no hem de fer-ho nosaltres.

Per això no tenim més remei que combatre el senyor Francesc Macià, cap de l'Esquerra, encara que sigui, ensems, president de la Generalitat.

Què n'heu fet, Macià, del vostre nacionalisme radical?

Vos, Macià, l'antic apòstol de les llibertats de Catalunya, el que havíem estimat sempre pel vostre coratge patriòtic, pel vostre catalanisme radical; vos que havíeu proclamat aquella famosa constitució catalana, vos que havíeu dit que no admetíeu cap concessió d'autonomia, que no paràrieu fins obtenir el reconeixement de la independència de Catalunya i que només aleshores, en igualtat de condicions, acceptàrieu de parlar de possibles federacions; vos Macià, encara, que havíeu presentat al poble de Catalunya un Estatut, que el dia del plebiscit unànim havíeu dit: Ja som lliures!; vos, Macià, heu permès, sense cap intent de resistència, sense ni la més lleu protesta, que les Corts espanyoles prescindissin en absolut de la voluntat de Catalunya; que els diputats del vostre partit s'avinguessin a reconèixer que Catalunya «es una regió del Estado español» i encara heu tolerat que fos expulsat de la minoria catalana l'únic diputat que no s'avingué a renegar dels seus ideals; vos, Macià, heu admès la llei que ens han imposat els espanyols i no solament heu fet això, sinó que heu enganyat el poble, li heu dit que havia d'estar content i que havia d'estar agraït a aquells diputats i a aquell poble que una vegada més ens imposava la seva sobirania i negava els nostres drets.

Vos, Macià, heu fet tot això, és a dir, heu fet tot el contrari del que havíeu dit sempre i del que, per tant, teníem dret a esperar de Vós.

Heu abandonat els vostres ideals, Macià i no teniu dret a continuar ocupant un lloc que el poble us donà precisament per aquests ideals que ara heu abandonat.

Es intolerable, senyor Macià,

que cada dia aprofiteu el vostre lloc a la Generalitat per fer propaganda del vostre partit. Això constitueix una manca de decòrum polític que el poble ha de sancionar forçosament amb el menyspreu.

Catalunya no pot admetre

que, des del vostre lloc, parleu de revoltes i de guerres civils per al cas de no triomfar els vostres amics.

El 12 d'abril de l'any passat, el conglomerat que presidiu (hi ha qui de qualsevol cosa en diu un partit) emparant-se en el vostre prestigi personal que tan aviat havíeu de fer fallida, i en uns ideals que aviat havíeu d'abandonar, guanyà unes eleccions i tots respectàrem aquella victòria i ens esforçàrem a rodejar-vos del màxim prestigi.

Ara, en canvi, quan presentiu la vostra derrota, no sembla que estigüeu disposat a acceptar la voluntat del poble, democràticament exposada.

No us escarraseu, Macià,

que Catalunya és major d'edat i no conseguireu tòrcer el seu camí, ni doblegar la seva voluntat, encara que crideu i encara que ameneceu.

Catalunya, el dia 20 de novembre, dirà la seva voluntat i aquesta haurà d'ésser respectada, mal que us pesi a vos i als vostres amics.

I vos, que podríeu ésser el President de Catalunya, i que heu dit repetidament que només volíeu ésser president dels vostres seguidors de l'Esquerra, caldrà que comenceu a pensar en abandonar la residència presidencial.

Ens féu llástima, Macià!

Ens dol moltíssim de veure com, pels vostres desencerts, heu perdut en pocs mesos un prestigi guanyat en tants anys.

Sobretot, no podem oblidar que éreu vos, el 14 d'abril passat, el que proclamava aquella República Catalana, que mai no us havíeu d'haver deixat prendre, i ens féieu sentir a tots els catalans un calfred d'esgarrifança i d'emoció patriòtica intensíssima.

Per la vostra història, per la vostra aportació pretèrita a la causa de la llibertat de Catalunya, per haver estat el primer president de la Generalitat, ens dol que els diputats de Catalunya us hagin de treure del lloc que ocupeu.

I, per evitar aquest moment dolorós, només coneixem un procediment: que marxeu abans no us en treguin.

El President de Catalunya ha d'ésser-ho de tots els catalans; en renunciar la representació d'una part, per petita que fos, dels ciutadans de Catalunya, heu fet impossible la vostra continuació a la presidència de la Generalitat.

Per això, més com amics que com adversaris, perquè encara us estimem, ens atrevim a demanar-vos sincerament, cordialment,

Deseu-vos, senyor Macià!

